

Otros textos poéticos eróticos griegos

Autor de las traducciones que figuran en este apartado: Ángel Martínez Fernández

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/es/>

Texto 1.- AP V. 1-7. Ed. Beckby

Poema 1

Νέοις ἀνάπτων καρδίας σοφὴν ζέσιν
ἀρχὴν Ἔρωτα τῶν λόγων ποιήσομαι
πυρσὸν γὰρ οὗτος ἐξανάπτει τοῖς λόγοις.

Traducción por Ángel Martínez Fernández

Queriendo encender en los jóvenes una poética ebullición del corazón, es por el Amor por el que yo empezaré esta obra, pues él sabe prender una llama en las palabras.

Poema 2

Τὴν καταφλεξίπολιν Σθενελαΐδα τὴν βαρύμισθον,
τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσὸν ἀμεργομένην,
γυμνὴν μοι διὰ νυκτὸς ὅλης παρέκλινεν ὄνειρος
ἄχρι φίλης ἠοῦς προῖκα χαριζομένην.
οὐκέτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον οὐδ' ἐπ' ἑμαυτῶ
κλαύσομαι ὕπνον ἔχων κεῖνα χαριζόμενον.

Traducción por Ángel Martínez Fernández

A la hetera Estenelaide, de Meleagro

A la que hace encender toda la ciudad, Estenelaide, la que se consigue sólo por un alto precio, la que saca el oro a los que lo desean, desnuda, durante toda la noche, un sueño la ha acostado a mi lado hasta el alba, concediéndome sus favores gratuitamente. Nunca más suplicaré de rodillas a la salvaje y ya no lloraré más por mí mismo, pues tengo un sueño que me concede aquellos goces.

Poema 3

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ

Ὅρθρος ἔβη, Χρύσιλλα, πάλαι δ' ἠῶος ἀλέκτωρ
κηρύσσω φθονερὴν Ἑριγένειαν ἄγει.
ὀρνίθων ἔρροις φθονερώτατος, ὅς με διώκεις
οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἠιθέων ὄαρους.
γηράσκεις, Τιθωνέ. τί γὰρ σὴν εὐνέτιν Ἥῳ
οὕτως ὀρθριδίην ἤλασας ἐκ λεχέων;

Traducción por Ángel Martínez Fernández

A la hetera Crisila, de Antípatro

El alba ha llegado, Crisila, y hace tiempo que el gallo, heraldo del alba, conduce a la envidiosa Aurora. Maldito seas, el más envidioso de las aves, que me obligas a salir de casa para ir a escuchar las numerosas habladurías de los muchachos. Envejeces, Titono; pues si no, ¿por qué has echado de tu cama tan temprano a tu esposa la Aurora?

Poema 4

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ

Τὸν σιγῶντα, Φιλαινί, συνίστορα τῶν ἀλαλήτων
λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου,
ἔξιθι· μαρτυρίην γὰρ Ἔρως μόνος οὐκ ἐφίλησεν
ἔμπνουν· καὶ τυκτὴν κλειῖε, Φιλαινί, θύρην.
καὶ σὺ φίλει, Ξανθῶ, με· σὺ δ', ὦ φιλεράστρια κοίτη,
ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Traducción por Ángel Martínez Fernández

A la sirvienta Filénide, de Filodemo

Filénide, empapa de aceite (con el jugo del olivo) la lámpara silenciosa, confidente de nuestros secretos; y luego márchate; pues sólo a Eros le desagrade el testigo vivo. Cierra, Filénide, la sólida puerta. Tú, Janto, ámame; y tú, lecho propicio para amor, descubre ahora el resto de las artes de la diosa de Pafos.

Poema 5

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ

Ἄργύρεον νυχίων με συνίστορα πιστὸν ἐρώτων
οὐ πιστῇ λύχνον Φλάκκος ἔδωκε Νάπη,
ῆς παρὰ νῦν λεχέεσσι μαραίνομ' ὁ τῆς ἐπιόρκου
παντοπαθῆ κούρης αἴσχεα δερκόμενος,
Φλάκκε, σὲ δ' ἄγρουπνον χαλεπαὶ τείρουσι μέριμναι·
ἄμφω δ' ἀλλήλων ἀνδιχα καιόμεθα.

Traducción por Ángel Martínez Fernández

A una hetera, de Flaco (s. I a.C.)

Yo soy la lámpara de plata que como fiel confidente de los amores nocturnos Flaco me regaló a la infiel Napa. Ahora junto a su cama me consumo cuando veo de la perjura muchacha las obscenidades que lo soportan todo. Flaco, acerbas preocupaciones te quitan el sueño y te consumen, pero ambos, lejos el uno del otro, nos estamos quemando.

Poema 6

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

Ὕμοσε Καλλίγνωτος Ἴωνίδι μήποτ' ἐκείνης
ἔξειν μήτε φίλον κρέσσονα μήτε φίλην.
ὦμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
ὄρκους μὴ δύνειν οὐατ' ἐς ἀθανάτων.
νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῶ θέρεται πυρί, τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός.

Traducción por Ángel Martínez Fernández

A la hetera Jónide de Calignoto, de Calímaco

Calignoto juró a Jónide que nunca tendría ni amigo ni amiga mejor que ella. Lo juró, pero con razón se dice que los juramentos de amor no entran en los oídos de los Inmortales. Ahora él, se está abrasando por un muchacho, y la desafortunada joven, ni consideración ni cuenta, como de los Megarenses.

Poema 7

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Λύχνε, σὲ γὰρ παρεοῦσα τρὶς ὤμοσεν Ἡράκλεια
ἦξειν κούχ ἤκει· λύχνε, σὺ δ', εἰ θεὸς εἶ,
τὴν δολίην ἀπάμνον· ὅταν φίλον ἔνδον ἔχουσα
παίζῃ, ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς πάρεχε.

Traducción por Ángel Martínez Fernández

A la hetera Heraclea, de Asclepiades

Lámpara, pues es por ti que Heraclea, cuando estaba delante de mí, juró tres veces que vendría y no ha venido. Lámpara, si eres una divinidad, te incumbe a ti castigar a la falaz; cuando tenga a un amante en casa y se esté divirtiendo, apágate y no le des tu luz.

**Texto 2.- Frag. 941 Radt "El poder de Afrodita" de Sófocles (496
a.C.-406 a.C.)**

ὦ παῖδες, ἦ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
ἔστιν μὲν Ἄιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βίος,
ἔστιν δὲ λύσσα μανιάς, ἔστι δ' ἴμερος
ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν
σπουδαῖον, ἡσυχαιόν, ἐς βίαν ἄγον.
ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων ὅσοις ἐνι
ψυχῇ· τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ πόρος;
εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῶ γένει,
ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῆ,
νωμᾶ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερόν.
ἐν θηρσίην, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
τίν' οὐ παλαίους' ἐς τρεῖς ἐκβάλλει θεῶν;
εἴ μοι θέμις-θέμις δὲ τάληθῆ λέγειν-,
Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων, ἄνευ δορός,
ἄνευ σιδήρου· πάντα τοι συντέμνεται
Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλευματα

**Texto 3.- “Himno a Eros y a Afrodita” de la Antígona de Sófocles,
ed. Dain-Mazon, vv. 781-800**

vv. 781-800

ΧΟ.

Ἔρως ἀνίκατε μάχαν,
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπ-
τεις, ὃς ἐν μαλακαῖς παρει-
αῖς νεάνιδος ἐννουχεύεις,
φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ'
ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
φύξιμος οὐδείς οὔθ'
ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώ-
πων, ὃ δ' ἔχων μέμνηεν.

Str.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λώ-
βα· σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀν-
δρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
νικᾶ δ' ἐναργῆς βλεφάρων
ἴμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων
πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσ-
μῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαί-
ζει θεὸς Ἀφροδίτα.

Ant.

Texto 4.- “Himno el poder de Eros y Afrodita” del Hipólito de Eurípides (480 a.C.-406 a.C.), ed. Murray, vv. 525-564

vv. 525-564

Χο. Ἔρωσ Ἔρωσ, ὁ κατ' ὀμμάτων
στάζων πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
ψυχᾶι χάριν οὐς ἐπιστρατεύσει,
μή μοί ποτε σὺν κακῶι φανείης
μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις.
οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' ἄστρον ὑπέρτερον βέλος
οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας ἦισιν ἐκ χερῶν
Ἔρωσ ὁ Διὸς παῖς.

ἄλλως ἄλλως παρὰ τ' Ἀλφεῶι
Φοίβου τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις
βούταν φόνον Ἑλλάς <αἴ> ἀέξει,
Ἔρωτα δέ, τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
τὸν τᾶς Ἀφροδίτας
φιλτάτων θαλάμων κληιδούχον, οὐ σεβίζομεν,
πέρθοντα καὶ διὰ πάσας ἰέντα συμφορᾶς
θνατοὺς ὅταν ἔλθῃ.

τὰν μὲν Οἰχαλῖαι
πῶλον ἄζυγα λέκτρον,
ἀνανδρον τὸ πρὶν καὶ ἀνυμφον, οἴκων
ζεύξασ' ἀπ' Εὐρυτίων
δρομάδα ναῖδ' ὅπως τε βάκ-
χαν σὺν αἵματι, σὺν καπνῶι,
φονίοισι νυμφείοις
Ἄλκμήνας τόκωι Κύπρις ἐξέδωκεν
ὦ τλάμων ὑμεναίων.

ὦ Θήβας ἱερὸν
τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας,

συνείποιτ' ἄν ἅ Κύπρις οἶον ἔρ-
πει· βροντᾶι γὰρ ἀμφιπύρῳι
τοκάδα τὰν διγόνοιο Βάκ-
χου νυμφευσαμένα πότμῳι
φονίῳι κατηύνασεν.
δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ, μέλισσα δ'
οἷα τις πεπόταται.

**Texto 5.- Inscripción anónima de Marissa en Palestina (s. II a.C.),
ed. Powell**

<Γυνή.> Οὐκ ἔχω τί σοι πάθω ἢ τί χαρίσωμαι·
κᾶτα κείμαι μεθ' ἑτέρου, σὲ μέγα φιλοῦσα;
' Ἀλλὰ ναὶ τὴν Ἀφροδίτην μέγα τι χαίρω
ὅτ<τ>ι <τοι> σου θοίμάτιον ἐνέχυρα κείται.

< Ἀνήρ.> Ἄλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχω, σοὶ δὲ καταλ<ε>ίπω
εὐρυχωρίην πολλήν. <Γυ.> Πρᾶσσε ὅτ<τ>ι βούλη.
Μὴ κροῦε τὸν τοῖχον, ψόφος ἐγγίνεται,
ἀλλὰ διὰ τῶν θυρῶν νεῦμά σ' ἰκ<ν>εῖται.

**Texto 6.- Himno homérico V. A Afrodita, ed. Allen-Halliday-Sikes
(segunda mitad del s. VII a.C.)**

Μοῦσά μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἄφροδίτης
Κύπριδος, ἧ τε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἴμερον ὤρσε
καί τ' ἔδαμάσσατο φῦλα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
οἰωνούς τε διυπετέας καὶ θηρία πάντα,
ἡμὲν ὅσ' ἠπειρος πολλὰ τρέφει ἡδ' ὅσα πόντος·
πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν εὖστεφάνου Κυθερείης.
τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι·
κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην·
οὐ γὰρ οἱ εὐάδεν ἔργα πολυχρύσου Ἄφροδίτης,
ἀλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἄδον καὶ ἔργον Ἄρηος, 10
ὕσμῖναί τε μάχαι τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.
πρώτη τέκτονας ἀνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
ποιῆσαι σατίνας καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
ἡ δέ τε παρθενικὰς ἀπαλόχροας ἐν μεγάροισιν
ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἐκάστη.
οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινὴν
δάμναται ἐν φιλότητι φιλομμειδῆς Ἄφροδίτη·
καὶ γὰρ τῇ ἄδε τόξα καὶ οὖρεσι θῆρας ἐναίρειν,
φόρμιγγές τε χοροὶ τε διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαὶ
ἄλσεά τε σκιοέντα δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν. 20
οὐδέ μὲν αἰδοίη κούρη ἄδεν ἔργ' Ἄφροδίτης
Ἰστίη, ἣν πρότην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
αὐτίς δ' ὀπλοτάτην, βουλῇ Διὸς αἰγιόχοιο,
πότνιαν, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
ἡ δέ μάλ' οὐκ ἔθελεν ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν,
ὤμοσε δὲ μέγαν ὄρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν,
ἀψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο
παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἡματα, δῖα θεάων.
τῇ δὲ πατὴρ Ζεὺς δῶκε καλὸν γέρας ἀντὶ γάμοιο,
καὶ τε μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἔζετο πῖαρ ἑλοῦσα. 30
πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχος ἐστί
καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται.
τάων οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι
τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρι τι πεφυγμένον ἔστ' Ἄφροδίτην

οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραύνου,
ὅς τε μέγιστός τ' ἐστί, μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς·
καί τε τοῦ εὔτε θέλοι πυκινὰς φρένας ἔξαπαφοῦσα
ῥηϊδίως συνέμιξε καταθνητῆσι γυναιξίν
Ἕρης ἐκλελαθοῦσα κασιγνήτης ἀλόχου τε,
ἦ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτησι θεῆσι,
κυδίστην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης
μήτηρ τε Ῥεΐη· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς
αἰδοίην ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυϊαν.

40

Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε θυμῷ
ἀνδρὶ καταθνητῷ μιχθήμεναι, ὄφρα τάχιστα
μηδ' αὐτὴ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἶη
καὶ ποτ' ἐπευξαμένη εἶπη μετὰ πᾶσι θεοῖσιν
ἠδὺ γελοίησασα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῆσι γυναιξί
καί τε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν,
ὥς τε θεὰς ἀνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις.

50

Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε θυμῷ,
ὅς τότ' ἐν ἀκροπόλοις ὄρεσιν πολυπιδάκου Ἰδῆς
βουκολέεσκεν βουῖς δέμας ἀθανάτοισιν εἰκῶς.
τὸν δὴ ἔπειτα ἰδοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
ἠράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἴμερος εἶλεν.
ἔς Κύπρον δ' ἐλθοῦσα θυώδεα νηὸν ἔδυνεν
ἔς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυώδης·
ἔνθ' ἦ γ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
ἔνθα δὲ μιν Χάριτες λουῖσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας,
ἀμβροσίῳ ἐδανῶ, τό ῥα οἱ τεθυωμένον ἦεν.
ἔσσαμένη δ' εὔ πάντα περὶ χροῖ εἶματα καλὰ
χρυσῶ κοσμηθεῖσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
σεύατ' ἐπὶ Τροίης προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον
ὑψι μετὰ νέφεσιν ῥίμφα πρήσσουσα κέλευθον.
Ἰδὴν δ' ἴκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
βῆ δ' ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὔρεος· οἱ δὲ μετ' αὐτὴν
σαίνοντες πολιοί τε λύκοι χαροποί τε λέοντες
ἄρκτοι παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι

60

70

ἦϊσαν· ἢ δ' ὀρόωσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμὸν
καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλ' ἴμερον, οἱ δ' ἅμα πάντες
σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιδέντας ἐναύλους.
αὐτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε·
τὸν δ' εὔρε σταθμοῖσι λελειμμένον οἶον ἀπ' ἄλλων
'Αγχίσην ἦρωα θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα.
οἱ δ' ἅμα βουσίην ἔποντο νομοὺς κάτα ποιήεντας
πάντες, ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος οἶος ἀπ' ἄλλων
πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρύσιον κιθαρίζων.

80

στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Ἄφροδίτη
παρθένω ἀδμήτη μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,
μή μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
'Αγχίσης δ' ὀρόων ἐφράζετο θαύμαινέν τε
εἶδός τε μέγεθος καὶ εἴματα σιγαλόεντα.
πέπλον μὲν γὰρ ἔεστο φαινότερον πυρὸς αὐγῆς,
εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἔλικας κάλυκας τε φαινιάς,
ὄρμοι δ' ἀμφ' ἀπαλῆ δειρῆ περικαλλέες ἦσαν
καλοὶ χρύσειοι παμπούκιλοι· ὡς δὲ σελήνη
στήθεσιν ἀμφ' ἀπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ιδέσθαι.
'Αγχίσην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος δὲ μιν ἀντίον ἠὔδα·

90

Χαῖρε ἄνασσ', ἢ τις μακάρων τάδε δώμαθ' ἰκάνεις,
Ἄρτεμις ἢ Λητώ ἢ ἐ χρυσέη Ἄφροδίτη
ἢ Θέμις ἢ ὑγενῆς ἢ ἐ γλαυκῶπις Ἀθήνη
ἢ πού τις Χαρίτων δεῦρ' ἦλυθες, αἶ τε θεοῖσι
παῖσιν ἔταιρίζουσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται,
ἢ τις νυμφάων αἶ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
ἢ νυμφῶν αἶ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ, περιφαινομένω ἐνὶ χώρῳ,
βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δὲ τοι ἱερὰ καλὰ
ῶρησιν πάσησι· σὺ δ' εὐφρονα θυμὸν ἔχουσα
δός με μετὰ Τρώεσσι ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἄνδρα,
ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνον, αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
δηρὸν εὖ ζῶειν καὶ ὄρᾶν φάος ἠελίοιο
ὄλβιον ἐν λαοῖς καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.

100

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἄφροδίτη·
'Αγχίση, κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,

οὐ τίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτησιν ἔϊσκεις;
ἀλλὰ καταθνητὴ γέ, γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ. 110
Ἵοιρὸς δ' ἐστὶ πατὴρ ὄνομα κλυτός, εἴ που ἀκούεις,
ὄς πάσης Φρυγίης εὐτειχῆτοιο ἀνάσσει.

γλῶσσαν δ' ὑμετέρεην καὶ ἡμετέρεην σάφα οἶδα·
Τρωὰς γὰρ μεγάρω με τροφὸς τρέφεν, ἢ δὲ διὰ πρό-
σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε φίλης παρὰ μητρὸς ἐλοῦσα.
ὥς δὴ τοι γλῶσσαν γέ καὶ ὑμετέρεην εὖ οἶδα.
νῦν δέ μ' ἀνήρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης
ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
πολλαὶ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὄμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο· 120

ἔνθεν μ' ἦρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης,
πολλὰ δ' ἔπ' ἦγαγεν ἔργα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
πολλὴν δ' ἄκληρόν τε καὶ ἄκτιτον, ἦν διὰ θῆρες
ὠμοφάγοι φοιτῶσι κατὰ σκιδόεντας ἐναύλους,
οὐδὲ ποσὶ ψεύσειν ἐδόκουν φυσιζόου αἴης·
Ἰαχίσειω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι
κουριδίην ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκεῖσθαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δεῖξε καὶ ἔφρασεν ἦ τοι ὄ γ' αὖτις
ἀθανάτων μετὰ φύλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
αὐτὰρ ἐγὼ σ' ἰκόμην, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη. 130

ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι ἠδὲ τοκῆων
ἐσθλῶν· οὐ μὲν γάρ κε κακοὶ τοιόνδε τέκοιεν·
ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλότητος
πατρί τε σὼ δεῖξον καὶ μητέρι κεδνὰ ἰδυίη
σοῖς τε κασιγνήτοις οἷ τοι ὁμόθεν γεγάασιν·
οὐ σφιν ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα.
πέμψαι δ' ἄγγελον ὦκα μετὰ Φρύγας αἰολοπῶλους
εἰπεῖν πατρί τ' ἐμῶ καὶ μητέρι κηδομένη περ·
οἱ δέ κέ τοι χρυσόν τε ἄλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντὴν
πέμψουσιν, σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. 140
ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἱμερόεντα
τίμιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἦς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἱμερον ἔμβαλε θυμῶ.
Ἰαχίσην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Εἰ μὲν θνητὴ τ' ἐσσί, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ,

Ἄοτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὄνομα κλυτός, ὡς ἀγορεύεις,
ἀθανάτου δὲ ἔκητι διακτόρου ἐνθάδ' ἱκάνεις
Ἐρμέω, ἐμὴ δ' ἄλοχος κεκλήσεαι ἡματα πάντα·
οὐ τις ἔπειτα θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων
ἐνθάδε με σχήσει πρὶν σῆ φιλότητι μιγῆναι
αὐτίκα νῦν· οὐδ' εἴ κεν ἐκηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων
τόξου ἀπ' ἀργυρέου προῖῃ βέλεα στονόεντα.
βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναι εἰκυῖα θεῆσι,
σῆς εὐνῆς ἐπιβάς δῦναι δόμον Ἄϊδος εἶσω.

Ἦς εἰπὼν λάβε χεῖρα· φιλομμειδῆς δ' Ἀφροδίτη
ἔρπε μεταστρεφθεῖσα κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα
ἐς λέχος εὐστρωτον, ὅθι περ πάρος ἔσκεν ἄνακτι
χλαίνησιν μαλακῆς ἐστρωμένον· αὐτὰρ ὑπερθεν
ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο βαρυφθόγγων τε λεόντων,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οὖρεσιν ὑψηλοῖσιν.

οἱ δ' ἐπεὶ οὖν λεχέων εὐποιήτων ἐπέβησαν,
κόσμον μὲν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροὸς εἶλε φαιινόν,
πόρπας τε γναμπτάς θ' ἔλικας κάλυκάς τε καὶ ὄρμους.
λῦσε δὲ οἱ ζώνην ἰδὲ εἶματα σιγαλόεντα
ἔκδυε καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροσήλου
Ἀγχίσης· ὁ δ' ἔπειτα θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ
ἀθανάτη παρέλεκτο θεῶν βροτός, οὐ σάφα εἰδώς.

Ἦμος δ' ἄψ εἰς αὐλὴν ἀποκλίνουσι νομῆες
βοῦς τε καὶ ἴφια μῆλα νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων,
τῆμος ἄρ' Ἀγχίση μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε
νήδυμον, αὐτὴ δὲ χροῖ ἔννυτο εἶματα καλά.

ἔσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῖ διὰ θεάων
ἔστη ἄρα κλισίῃ, εὐποιήτοιο μελάθρου
κῦρε κάρη, κάλλος δὲ παρειάων ἀπέλαμπεν
ἄμβροτον, οἶόν τ' ἐστὶν εὐστεφάνου Κυθερείης.
ἐξ ὕπνου τ' ἀνέγειρεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἦορσεο Δαρδανίδη· τί νυ νήγρετον ὕπνον ἰαύεις;
καὶ φράσαι εἴ τοι ὁμοίῃ ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι
οἶν δὴ με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας;

Ἦς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν.
ὡς δὲ ἶδεν δειρῆν τε καὶ ὄμματα κάλ' Ἀφροδίτης
τάρβησέν τε καὶ ὅσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ.

ἄψ δ' αὖτις χλαίνη τε καλύψατο καλὰ πρόσωπα,
καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτίκα σ' ὡς τὰ πρῶτα θεὰ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
ἔγνων ὡς θεὸς ἦσθα· σὺ δ' οὐ νημερτές ἔειπες.
ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι αἰγιόχοιο
μή με ζῶντ' ἀμενηνὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἐάσης
ναίειν, ἀλλ' ἐλέαιρ'· ἐπεὶ οὐ βιοθάλμιος ἀνήρ
γίγνεται ὅς τε θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτησι.

190

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἄγχισθη, κύδιστε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
θάρσει, μηδέ τι σῆσι μετὰ φρεσὶ δείδιθι λήην·
οὐ γάρ τοί τι δέος παθέειν κακὸν ἐξ ἐμέθεν γε
οὐδ' ἄλλων μακάρων, ἐπεὶ ἦ φίλος ἐσσί θεοῖσι.
σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱὸς ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει
καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται·
τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται οὐνεκά μ' αἰνὸν
ἔσχεν ἄχος ἔνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῆ·
ἀγχίθειοι δὲ μάλιστα καταθνητῶν ἀνθρώπων

200

αἰεὶ ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς εἰδὸς τε φυὴν τε.
ἦ τοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς
ἤρπασεν ὃν διὰ κάλλος ἴν' ἀθανάτοισι μετεῖη
καὶ τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιεινοχοεῦοι,
θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι,
χρυσέου ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω νέκταρ ἐρυθρόν.
Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας, οὐδέ τι ἦδει
ὄππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα·
τὸν δὴ ἔπειτα γόασκε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

καί μιν Ζεὺς ἐλέησε, δίδου δέ οἱ υἱὸς ἄποινα
ἵππους ἀρσίποδας, τοί τ' ἀθανάτους φορέουσι.
τούς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπεν δὲ ἕκαστα
Ζηνὸς ἐφημοσύνησι διάκτορος Ἀργειφόντης,
ὡς ἔοι ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἴσα θεοῖσιν.

210

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ Ζηνὸς ὃ γ' ἐκλυεν ἀγγελιάων
οὐκέτ' ἔπειτα γόασκε, γεγήθει δὲ φρένας ἔνδον,
γηθόσυνος δ' ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσι δόχεῖτο.
ὡς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἥως
ὑμετέρης γενεῆς ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.

βῆ δ' ἴμεν αἰτήσουσα κελαινεφέα Κρονίωνα 220
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἥματα πάντα·
 τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε καὶ ἐκρήνηεν ἐέλδωρ.
 νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἥως
 ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἄπο γῆρας ὀλοίον.
 τὸν δ' ἦ τοι εἴως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἥβη,
 Ἅοι τερόμενος χρυσοθρόνῳ ἠριγενεΐη
 ναῖε παρ' Ὀκεανοῖο ῥοῆς ἐπὶ πείρασι γαίης·
 αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι
 καλῆς ἐκ κεφαλῆς εὐηγενέος τε γενεΐου,
 τοῦ δ' ἦ τοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἥως, 230
 αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα
 σίτω τ' ἀμβροσίῃ τε καὶ εἶματα καλὰ διδοῦσα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερόν κατα γῆρας ἔπειγεν
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων δύνατ' οὐδ' ἀναεῖραι,
 ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαιινάς.
 τοῦ δ' ἦ τοι φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος, οὐδέ τι κίκυς
 ἔσθ' οἷ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμptoῖσι μέλεσσιν.
 οὐκ ἂν ἐγὼ γε σὲ τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἐλοίμην
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἥματα πάντα. 240
 ἀλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἐὼν εἶδός τε δέμας τε
 ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
 οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπτει.
 νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικαλύψει
 νηλειές, τό τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
 οὐλόμενον καματηρόν, ὃ τε στυγέουσι θεοὶ περ.
 αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ' ὄνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἔσσεται ἥματα πάντα διαμπερές εἵνεκα σεῖο,
 οἱ πρὶν ἐμοὺς ὄαρους καὶ μήτιας, αἷς ποτε πάντας
 ἀθανάτους συνέμιξα καταθνητῆσι γυναιξί, 250
 τάρβεσκον· πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.
 νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόμα χεῖσεται ἐξονομῆναι
 τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀάσθην
 σχέτλιον οὐκ ὀνοταστόν, ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο,
 παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῶ εὐνηθεῖσα.
 τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδη φάος ἠελίοιο,

νύμφαι μιν θρέψουσιν ὄρεσκῶι βαθύκολποι,
 αἶ τόδε ναιετάουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε·
 αἶ ῥ' οὔτε θνητοῖς οὔτ' ἀθανάτοισιν ἔπονται·
 δηρὸν μὲν ζώουσι καὶ ἄμβροτον εἶδαρ ἔδουσι, 260
 καὶ τε μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο.
 τῆσι δὲ Σειληνοί τε καὶ εὐσκοπος Ἄργειφόντης
 μίσγοντ' ἐν φιλότητι μυχῶ σπείων ἐροέντων.
 τῆσι δ' ἄμ' ἢ ἐλάται ἢ ἐ δρύες ὑψικάρηνοι
 γεινομένησιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρη
 καλαὶ τηλεθάουσαι ἐν οὖρεσιν ὑψηλοῖσιν.
 ἐστᾶσ' ἠλίβατοι, τεμένη δέ ἐ κικλήσκουσιν
 ἀθανάτων· τὰς δ' οὔ τι βροτοὶ κείρουσι σιδήρῳ.
 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεστήκη θανάτοιο
 ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά, 270
 φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἄπ' ὄζοι,
 τῶν δέ χ' ὁμοῦ ψυχὴ λείποι φάος ἠελίοιο.
 αἶ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσιν υἷὸν ἔχουσαι.
 τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἔλη πολυήρατος ἦβη
 ἄξουσίν σοι δεῦρο θεαί, δείξουσί τε παῖδα·
 σοὶ δ' ἐγώ, ὄφρα κε ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω,
 ἐς πέμπτον ἔτος αὐτίς ἐλεύσομαι υἷὸν ἄγουσα.
 τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδης θάλος ὀφθαλμοῖσι,
 γηθήσεις ὀρόων· μάλα γὰρ θεοεἰκελος ἔσται·
 ἄξεις δ' αὐτίκα νιν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. 280
 ἦν δέ τις εἴρηται σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 ἢ τις σοὶ φίλον υἷὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ,
 τῷ δὲ σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος ὥς σε κελεύω·
 φασίν τοι νύμφης καλυκώπιδος ἔκγονον εἶναι
 αἶ τόδε ναιετάουσιν ὄρος καταειμένον ὕλη.
 εἰ δέ κεν ἐξείπης καὶ ἐπεύξῃαι ἄφρονι θυμῷ
 ἐν φιλότητι μιγῆναι ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ,
 Ζεὺς σε χολωσάμενος βαλέει ψολόεντι κεραυνῷ.
 εἴρηται τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῆσι νοήσας
 ἴσχεο μηδ' ὀνόμαινε, θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
 ὦς εἰποῦσ' ἦϊξε πρὸς οὐρανὸν ἠνεμόεντα. 290
 Χαῖρε θεὰ Κύπριοιο ἐϋκτιμένης μεδέουσα·
 σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.